

De Dood is mijn Vijand

Liefde laat eeuwig leven

C.M.A.Limonard

E – mail: toos.limonard@outlook.com
Auteur: C.M.A. Limonard *
Druk 2017: www.mijnbestseller.nl
Omslag: M.Hendrickx

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk of fotokopieën, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.*

*“Gebruik de verbeelding,
Met verbeelding kom je overal!
Fantasie is belangrijker dan kennis.”*

Aldus: Albert Einstein

Voorwoord

Meer dan een halve eeuw geleden werd ik midden in de nacht wakker door de aanwezigheid van iets ondefinieerbaars. Ik draaide mij op mijn andere zijde om te kunnen kijken naar dat iets, waardoor ik uit mijn slaap gehaald werd. Ik schrok toen even heel erg. In eerste instantie dacht ik dat het een overhemd was dat op een hangertje aan de kast hing. Dit kan niet waar zijn dacht ik toen ik keek en nog eens héél goed keek. Want ik zag dat er naast mijn bed een witte gestalte stond, héél stil. Ik rekte me uit om het tafereel van dichterbij te kunnen bekijken. Het had een capuchon op, waarmee je criminelen nu weleens ziet lopen om niet herkend te worden, en monniken. Nadat ik me realiseerde dat het echt een wezen was, draaide ik me verschrikt terug op mijn andere zijde en wilde het niet meer zien. Maar terwijl ik me terugdraaide boog de gestalte zich over mij heen en viel ik in een diepe, rustige slaap.

Nadat ik de volgende ochtend wakker werd, fris als een hoentje, dacht ik de hele dag aan het ongelooflijke bezoek dat ik die nacht gehad had. Wat betekende dat nachtelijke bezoek en waarom overkwam mij dit? Ik wilde er toentertijd niet te lang over dubben en trachtte het te verdringen. Twee weken na het nachtelijk bezoek echter overleed mijn dochtertje, een kleuter van vier jaar, nadat ik vijf jaar daarvoor een zoontje, een baby van anderhalve maand, naar het kerkhof had gebracht. Ik was kapot van verdriet. Doodziek. Ik kon niet geloven dat mijn kleine meid óók nooit meer bij mij zou zijn. Ik wilde niet geloven in de dood. Ik wilde de waarheid weten. Ik dacht alsmaar: “Hoe kom ik achter die waarheid?”

Na jaren van rouw viel op een dag mijn kwartje. Ik dacht weer aan het nachtelijk bezoek en er ging bij mij een lichtje branden. Was de nachtelijke bezoeker een voorteken? Een teken dat er leven is na de dood? Was dat de reden dat ik niet kon geloven in de dood? Ik besloot om op zoek te gaan en begon als eerste doel een afspraak te maken met een medium. Doch daar werd ik niets wijzer van. Zij vertelde mij dingen die ik zelf al lang wist. Nadat ik een bijbel gekregen had van mijn schoonvader was ik daar, om onverklaarbare redenen, heel erg gelukkig mee. Daarna was het hek van de dam. Ik las allerlei soorten religieuze, psychologische en spirituele boeken. Ik hoopte in elke zin die ik las het verlossende woord tegen te komen.

Ik vergeleek de verhalen met elkaar, oude verhalen die bijna allemaal dezelfde boodschap inhielden. Ook de visioenen, die ik soms ervaren had, zag ik als vingerwijzigingen waar ik over nadacht. Ik ging schrijven, kwam in een “flow” terecht en schreef al mijn ervaringen, ingevingen en eureka gevoelens op, en na vele jaren ontstond daaruit deze spirituele roman:

“De Dood is mijn Vijand!”

Deel 1

De werkelijkheid
van
Onzichtbare dingen

Tooske had vele onrustige nachten in haar leven gehad, maar deze nacht heeft ze zodanig liggen woelen dat haar zomerdekbed op een prop naast haar bed ligt. De korte hazenslaapjes hebben haar niet de rust gegeven die ze nodig heeft om deze dag fit door te brengen. Als Tooske op haar wekkerradio kijkt is het zeven uur in de ochtend. De ochtendzon schijnt een diffuus licht in de slaapkamer. Ze draait zich kreunend om en voelt dat ze weer naar de wc moet. Ze voelt zich gebroken. Ze heeft bijna geen oog dicht gedaan. Maar het is de hoogste tijd om uit bed te komen. Ze geeft Harry, haar man, een kus op zijn wang. Hij draait zich om. Met een half open oog mompelt hij: ‘Goedemorgen, schat.’

‘Ik hoop dat het een goede ochtend wordt,’ klaagt ze. ‘Ik zou me nog graag een keer willen omdraaien, maar ik moet mijn bed uit.’

‘Van wie moet je uit bed?’

‘Van mezelf.’

‘Dan blijf je toch lekker liggen,’ mompelt hij en draait zich op zijn andere zijde.

‘Als ik dat doe denk jij dat ik ziek ben,’ zegt ze.

‘Jij kunt niet voor mij denken, lieve schat,’ mompelt hij.

Tooske geeuwt, rekt zich uit en rolt met tegenzin het echtelijk bed uit. Daarna pakt ze het beddengoed van de vloer, loopt ermee naar het raam en trekt het rolgordijn omhoog. Ze opent het raam, hangt het dekbed over het kozijn en in vliegende vaart rent ze naar de badkamer. Ze moet wéér plassen. Tooske wordt er bloednerveus van. Dit is al de vierde keer dat ze op een korte tijd naar de wc moet. Ze kan er vergif op innemen dat er vandaag iets staat te gebeuren! Ze voelt het aan haar water. Maar goed, ze is toch blij met deze nieuwe dag. Blij dat ze leeft. Alleen het opgewonden gevoel waar ze mee opgestaan is wil maar niet verdwijnen. Ze bekijkt zichzelf in de spiegel en glimlacht. De glimlichtjes in haar blauwe ogen twinkelen levendig.

‘Ondanks het gezeik mag ik je heel graag meid,’ zegt ze tegen haar spiegelbeeld. Dan pakt ze haar tandenborstel en geeft haar gebit een flinke borstelbeurt. Ondanks de vermoeiende nacht ziet Tooske er gezond uit. Ze is klein van stuk en ongeschonden. Sommige mensen zeggen dat Tooske zich heeft laten botoxen. Maar dan protesteert ze heftig en roept: ‘Nee, nee! Ik ben ijdel, maar niet zo erg dat ik mijn gezicht vol laat spuiten met troep.’

Tot nu toe is ze met haar gezicht rimpelloos door het leven gegaan, hoewel haar levensweg niet geplaveid is met rozenblaadjes. Trouwens, bij wie wel. Zelfs in haar donkerblonde haar, dat er nu uitziet alsof de bliksem erin geslagen is, is geen zilveren haar te bespeuren. Halleluja!

Ze gooit haar pyjama in de wasmand en stapt onder de douche. Terwijl ze haar haren uitspoelt dankt ze God voor de zegeningen van schoon water. Bij het afdrogen ontdekt ze dat alles vergankelijk is. Ouderdomsvlekjes nemen bezit van haar huid, vetrolletjes bieden zich aan, huidplooiën zijn niet weg te smeren en elk jaar krimpt ze langzaam in elkaar. De tijd loopt op snelle voeten voorbij en haar lichaam zal tot stof vergaan. Helaas, het zij zo. Ze tut zich op en kleed zich aan. Ze blaast met de föhn door haar haren tot ze droog zijn, borstelt ze in model en strikt een sjaaltje om haar hoofd. Ze draagt een kapsel dat door een sjaaltje in bedwang gehouden wordt. Jaloerse tongen beweren dat ze een taart op haar hoofd heeft liggen en anderen vinden het een knots van een dot. Het kan haar geen biet schelen wat men denkt of zegt, want ze voelt zich er prima bij.

Even later port ze haar man, Harry, uit bed en trekt onder zijn zacht protesterende geluiden het dekbed van zijn lijf af. Ze schudt het uit, hangt het meteen over het andere raamkozijn zodat de slaapdampen zich in de buitenlucht kunnen oplossen en de ochtendzon zijn stralen aarzelend naar binnen kan werpen.

Tussen de huishoudelijke bedrijven door loopt ze naar de badkamer. Ze moet om de haverklap plassen. Uit ervaring weet ze dat al het vele plaswerk vingerwijzingen zijn, die willen zeggen dat haar een onverwachte belevens te beurt zal vallen. Op welk moment er iets gebeurt dat weet ze nooit precies en ook niet waar de nare of fijne gebeurtenis zal plaatsvinden. Het gebeurt meestal als een donderslag bij heldere hemel. Er staat haar in elk geval een onverwachte ervaring te wachten.

Vandaag nog! Dat staat als een paal boven water!

Tooske hoopt dat het deze keer iets goeds is en ze dwingt zichzelf om positief te blijven denken. Want, meestal zijn het nare dingen die haar dan overkomen.

‘Hopelijk gebeurt er niets engs, want ik kan vandaag geen narigheid gebruiken. Ik heb daar nú echt geen tijd voor. Ik wil vandaag de tuin een grote beurt geven,’ mompelt Tooske.

‘Zeï je iets?’ vraagt Harry scheefkijkend boven zijn scheerkwast, als ze de badkamer weer instormt.

‘Niets belangrijks,’ zegt ze en zet zich op de wc.

Hij pakt een schoon scheermes en het mes glijdt vaardig over zijn kaak en kin. Harry zou het nerveuze gebruik van de wc toch niet begrijpen; dus zwijgt Tooske als het graf.

Terwijl Harry de laatste restjes van de scheerzeep wegveegt zegt hij: 'Vandaag ben ik een hele dag op pad. Dus, ik kom wat later thuis, Tooske.' 'Oké. Dat komt mij heel goed uit. Ik heb de tuin al een paar weken verwaarloosd en die wil ik vandaag een goede beurt geven.' 'Dan zal ik voor ik wegga de container voor je naar de tuin rijden,' zegt hij. 'Oké, je bent een schat,' zegt ze en staat op van het toilet. Ze trekt haar onderbroek en spijkerbroek omhoog, spoelt de wc door en wast haar handen. Voordat ze uit de badkamer verdwijnt, geeft ze hem een kus op zijn neus.

Gisteren had ze een strak plan bedacht. Bovenaan haar werklíjstje staat dat ze de tuin een grote beurt moet geven. Daarom staan er een aantal stomme tuinkarweitjes op haar te wachten. De weerman voorspelde gisteravond op de televisie dat het vandaag een zonnige dag met een strakblauwe hemel en een licht briesje zou worden. En in de late avond enkele onweersbuien over het land zouden trekken. Daar wil ze van profiteren. Niet van de onweersbuien maar van het zonnige weer. Ze moet voortmaken voordat de zon zich als een koperen ploert gaat gedragen. Staande voor het aanrecht propt ze haar ontbijt naar binnen. Intussen vult ze Harry zijn broodtrommel, schenkt koffie in voor hem en denkt aan het werk wat haar te wachten staat. Op het moment dat Harry de voordeur achter zich heeft dichtgetrokken speelt haar blaas wéér op. Ze lijkt wel een roestig vergiet. Na het zoveelste bezoek aan de wc gaat ze aan de slag. Ze pakt het nodige tuingereedschap bij elkaar en trekt een paar oude schoenen aan. Even later staat ze de verwaarloosde bloemperken in zich op te nemen en begint de geknakte bloemen bij elkaar te binden. Voorts snoeit ze struiken, maait het gras, wiedt, spit, harkt en dregt ze groene algen uit de vijver. Na al het gezwoeg sproeit ze de grond onder de planten nat. Ze geeft ze gericht water, want ze vindt het zonde om water te verspillen. Vervolgens laat ze de tuinslang in de vijver glijden. 'Dat zullen de goudvissen wel lekker vinden,' mompelt ze. Terwijl de vijver volloopt, dweilt ze zich drie keer in de rondte om de terrastegels spic en span te krijgen. Tooske struikelt bijna over een emmer water als ze, met de billen tegen elkaar geknepen, naar het toilet rent.

Het is bijna lunchtijd wanneer ze het tuingereedschap bij elkaar raapt en terug in het schuurtje ophangt. Ze is blij dat de klus geklaard is. Op weg naar de keuken blijft ze even stilstaan bij een pot met rode begonia's, die op de tuintafel staat te pronken. Ze knijpt de diefjes en dorre blaadjes eraf, gooit het afval in de container en geeft de plant een scheut water. Haar vingers zijn rood van de diefjes. Ze wast vlug haar handen onder het buitenkraantje. Daarna schuift ze de tuinstoelen onder tafel. Terwijl ze dat doet glippen zweetdruppels haar ogen en mond binnen. Ze proeft de smaak van pekél tussen haar lippen en voelt de zweetdruppels in

haar ogen prikken. Ze dept haar ogen droog en werpt nog een laatste blik in de tuin. Het terras ziet er wederom piccobello uit. Ze is dik tevreden met het resultaat. De bloemen van de dahliastruiken rekken zich opnieuw uit naar de zon, de aronskelken mogen hun partijtje weer meeblazen en de bodembedekkers, met hun roze gezichtjes, vlijen zich tegen en onder hun stelen. Hun herstel was het zweten en wroeten in de aarde wel waard. De bloemen in haar tuin staan er opnieuw fris en vrolijk bij. Van het gewroet in de aarde heeft Tooske dorst gekregen. Ze schopt haar werkschoenen uit en stapt door de openstaande keukendeuren naar binnen. Uit de koelkast pakt ze een karton ice tea en schenkt zichzelf een glas ijskoude drank in. Gulzig slokt ze het naar binnen. ‘Heerlijk,’ mompelt ze. Daarna schenkt ze haar glas nogeens vol. Moe, maar met een tevreden gevoel gaat ze achter de grenenhouten keukentafel zitten, waar een gecraqueleerde wit antieke melkkan, met een roestig randje, mooi staat te wezen. De kan is opgemaakt met roze dahlia’s, bloemen die ze te danken heeft aan een goede vriend. Hij spit elk voorjaar hun tuin om, stopt de overgewinterde dahliaknollen in de grond en strooit er mest overheen. Er bloeien dus elke zomer dahlia’s in de tuin, bloemen die groeien als een tierelier. Een kwart van het jaar is het feest in hun huis. Door heel het huis tref je er volle vazen met dahlia’s aan; zelfs op de slaapkamer. Maar goed, dat zijn zo van die kleine dingen waar ze even haar zorgen door vergeet en die het leven bijzonder maken.

Boven de rand van haar glas ice tea staart Tooske naar het granieten aanrechtblad. Het zonlicht werpt highlights op een stapel kop en schotels. Er wurmt zich ook voorzichtig een waterdruppel uit de kraan.

Zou de kraan lekken? Denkt ze. Ze staat op en loopt naar het aanrecht, maar voordat ze de kraan goed dicht draait ziet Tooske, net op tijd, hoe de waterdruppel uit de kraanopening ontsnapt en met een ploinkgeluid op de bodem van de gootsteenbak uiteen spat. Daarna wringen er zich nog twee waterdruppels door de nauwe opening naar buiten. Traag druppen ze, druppel voor druppel uit de kraan. Ploink, ploink. Ook zij spatten op de bodem van de gootsteenbak uiteen.

Als zij zich herstelt hebben van hun val, schittert het zonlicht door hen heen. ‘Het lijken wel kleine diamantjes,’ mompelt Tooske. Ze vindt de waterdruppels erg interessant en bestudeert ze een poosje. Ze vraagt zich af uit welke bron ze ontsproten zijn, wat de zin van hun waterleven én hun eindbestemming is. Er schiet haar ineens te binnen dat ze al enige tijd op zoek is naar een manier om er achter te komen waar zijzelf oorspronkelijk vandaan komt; wat de zin van het mens-zijn is en waarom mensen dood gaan. Is het waar, wat de geleerden zeggen over een leven na de dood? Zij zeggen: “Er is niets na de dood. Dood is dood”. Maar Tooske wil en kan dit niet geloven. De dood heeft haar al te dikwijls te grazen genomen. Ze besluit om de dood de oorlog te verklaren. De dood is haar vijand en zij wil

hem overwinnen. Ze wil dat de dood nergens een rustplaats heeft; in geen enkel oord.

Hoe een baby in de buik van een vrouw ontstaat weet iedereen, maar waar ziel en geest vandaan komen is ook nog een groot vraagteken voor Tooske. Er is haar nog niets zinnigs te binnen geschoten.

Trouwens, bij de geleerden ook niet. Als ik een dergelijk onderzoek doe, vind ik mijn kinderen misschien wel terug en kan ik het heimweegevoel, wat in mijn binnenste knaagt, voorgoed uit mijn leven schrappen. Er zijn zoveel verhalen in omloop over een leven na de dood. Zou dat waar zijn of is het allemaal flauwekul?

Na enig gepeins overweegt ze ernstig om dit tot op de bodem uit te zoeken. Ze besluit om de waterdruppels op hun reis te vergezellen. Tooske kent geen enkel wettelijk beletsel waarom zij dat niét zou mogen. Sinds een paar dagen spookt er een citaat van Albert Einstein door haar hoofd.

*“ Gebruik de verbeelding,
met verbeelding kom je overal!
Fantasie is belangrijker dan kennis.”*

Aldus Albert Einstein

Dit citaat van Albert wil maar niet uit haar hoofd verdwijnen omdat ze Einsteins gevleugelde woorden tegenwoordig overal tegenkomt. Op muren, in boeken, bladen en via films. Zelfs op internet kwam ze zijn citaat tegen. Er zal wel een kern van waarheid in deze woorden schuilen, denkt ze. Waarom zou anders dit citaat voortdurend aan mijn ogen voorbijtrekken?

‘Tooske,’ sprak ze toen tegen zichzelf: ‘Dat citaat kom je niet voor niets overal tegen. Gebruik je verbeelding! Er is niets anders. Het is het proberen meer dan waard.’

Maar dan stuit ze op vragen waar zij nog nooit bij stilgestaan heeft.

Wat is verbeelding eigenlijk? Hoe werkt het? Er borrelen verschillende beelden op in haar geest. Ze begint langzaam te begrijpen hoe het werkt. Tooske is heel erg benieuwd naar wat de verbeelding haar te melden heeft. Haar geest is er nu rijp voor. Tooske wil meteen op reis met haar naar waarheid hunkerende geest.

‘Albert Einstein zegt zelf dat ik overal kan komen als ik mijn verbeelding maar gebruik. Overal! Wat deze geest te zeggen had zoog hij niet uit zijn duim; daar was over nagedacht!’ mompelt ze tegen zichzelf. ‘Dus, ik geef aan zijn woorden gevolg,’ neemt ze zich voor. ‘Vandaag nog. Ik hak de knoop gelijk door. Het is nu of nooit. Ik ga deze drie waterdruppels op hun tocht vergezellen.’

Alvorens Tooske met hen op reis gaat, bedenkt ze eerst een drietal namen voor de waterdruppels. Na wat getuur in de gootsteenbak noemt ze hen:

Alommeke, Alma en Adelheid. Ze promoveert hen tot haar alter ego's. Het is een zeer grappig trio en ze heeft hen broodnodig in de strijd, tegen de vijand. Het is amusant om te zien hoe zij buiteland over de roestvrij stalen bodem van de bak glijden en zich staande houden tussen de blinkende wanden. Tooske is geen seconde bang dat ze zich zal vervelen met hen.

Alommeke, rond en fris, kan zijn geluk niet op. Hij is als eerste boreling uit de kraan gedrupt. De bokkensprongen die hij maakt met zijn bolle onderlijfje werken op haar lachspieren, waardoor haar roestige vergiet weer begint te druppen. Ze holt met spoed naar de wc. Als ze nadien wederom bij het aanrecht staat, tolt Alommeke nog steeds in de rondte van blijdschap. Zijn vreugde is niet te stuiten als hij zichzelf in de stalen wanden van de gootsteenbak weerspiegeld ziet. De wanden lijken op lachspiegels. Op kermissen mag men voor een paar luttele centen in zulke spiegels kijken. Je lijkt er lang, kort, dun en dik in. Men lacht zich een bult. Alommeke vindt zichzelf nu ook erg grappig. Doch Adelheid, de slankste, de tweede en slimste van het trio, vindt het allemaal flut. Er verschijnt een doffe blik van teleurstelling in haar spleetogjes. Dit leven had ze niet verwacht. Zij vindt deze toestand volstrekt niet grappig en had dit leven niet voorzien.

Als derde kwam Alma in de vorm van een mollig ovaaltje uit de kraan gedrupt. Zij is waarlijk een spetter vol licht en leven; zij is de jongste van het druppeltrio. Zij proest het uit als ze zichzelf spiegelt in de gootsteenbak en de gekste vormen aan ziet nemen. Ze vindt het prachtig. Ze mag er dan ook zijn met haar glinsterende uitstraling.

‘Wij kunnen hier niet langer blijven,’ kondigt Adelheid ineens aan.

‘Waarom niet?’ vraagt Alma.

‘Nu kunnen wij ons eens lekker laten gaan, nadat we ons met moeite door het riool geworsteld hebben, door een zuiveringsinstallatie hebben laten bepotelen en schoner dan schoon uit een keukenkraan zijn gedrupt. En nu moeten we weer pleite,’ broemt Alommeke teleurgesteld.’

‘Ja, net nu ik mij hier zo gut allahmachtig thuis ga voelen,’ pruilt Alma.

‘Wij kunnen hier niet langer blijven,’ houdt Adelheid vol.

‘Niet langer kunnen blijven? Waarom niet?’ broemt Alommeke.

‘Omdat ik dat zeg.’

‘Nog eventjes, toe nou. Het is hier zó leuk. We zijn er net,’ bedelt Alma.

‘Ik zeg toch dat we hier niet kunnen blijven.’

‘Jij moet ook altijd ons plezier vergallen,’ pruilt Alma. ‘Kattenkop.’

Alma en Alommeke proberen Adelheid op andere gedachten te brengen, maar niets hoor; Adelheid geeft geen streep toe.

Na enig gekibbel steekt het watertrio de kopjes toch maar bij elkaar en vragen zij zich af hoe ze uit de gootsteenbak kunnen ontsnappen.

‘Zullen we ons naar boven laten glijden?’ stelt Alommeke voor.

‘Naar boven laten glijden?’

Uit Adelheid’s spleetmondje ontsnapt een honend lachje. ‘Zoiets doms heb ik in mijn hele waterleven nog niet gehoord.’

‘Dan hoor je het nu,’ bromt Alommeke, die zich intussen schrap zet tegen de gootsteenwand; hij maakt aanstalten om de steile wand te beklimmen.

‘Dat zal een gut allahmachtig goed gevoel geven,’ reageert Alma lacherig.

‘Laat Alommeke het eerst maar eens uitproberen,’ vindt Adelheid.

Onder het hilarisch gelach van Alma glijdt Alommeke bij elke poging naar boven te klimmen, terug op de bodem van de gootsteenbak. Als hij enkele keren op zijn druppelgat gevallen is geeft hij de moed op. De waterdruppels steken opnieuw hun kopjes bij elkaar in de hoop een oplossing te vinden voor hun probleem.

Op het moment dat Tooske haar reis met de waterdruppels staat te overdenken komt Nailtje de keuken binnenstuiven. - Nailtje is vlug als water, goedlachs en helpt Tooske zo nu en dan een handje in het huishouden. Ze zet de stapel serviesgoed in de vaatwasser, pakt een fles schoonmaakmiddel, neemt een werkdoekje uit een van de aanrechtkastjes en begint verwoed het aanrechtblad te soppen. Op het moment dat de waterdruppels, nietsvermoedend onder aan de voet van de steile wand in de gootsteenbak staan te overleggen, komt Nailtje’s ijverige hand op hen afgestormd. Zij neemt rigoureuus de gootsteenbak onderhanden en koerst met haar sopdoek recht op de waterdruppels af. Nailtje veegt hen met één streek weg uit de wasbak. Ze krijsen als wilde spreeuwen. Ze worden hardhandig langs elkaar gewreven en stikken bijna in de bacteriën, die ze met duizenden stuks inademen.

Tooske heeft compassie met hen. ‘Rustig Nailtje, de dag duurt nog lang.’

Toch poetst Nailtje in hoog tempo voort. Totdat ze alle bacteriën in het sopdoekje heeft gevangen.

Nailtje, onwetend over het lot van de drie waterdruppels, haast zich met het bedrupte werkdoekje naar de bijkeuken. Tooske loopt haar vlug achterna en ziet dat Nailtje het deurtje dichtgooit, zeep in het bakje schudt en daarna drukt ze de knop van de wasmachine in. De waterdruppels buitelen met hun eivormige kontjes tussen allerlei bacterieel gespuis. Het schorriemorrie ruikt erg smerig. De stank is niet om te harden; het beneemt hen bijna de adem.

De waterdruppels deinen mee op het ritme van de wastrommel en zijn gehuld in een schuimend sopje. Telkens spatten ze uiteen om vervolgens weer in elkaar te vloeien. Ondanks het gerommel in de trommel ontpoppen zij zich als echte kraandruppels. Tooske blijft nieuwsgierig toekijken en vindt dat de waterdruppels zich bij deze situatie buitengewoon goed aanpassen. Het is alsof ze nooit iets anders gedaan hebben. Zij lijken nu op sneeuwbolletjes. Het bolletje van Adelheid komt net boven het schuim uit. ‘Bah,’ spuwt ze driftig de zeepsopbellen uit haar mond. Daarna roept ze door een muur van schuim: ‘Wees niet bang! Wees niet bang!’

Alommeke en Alma draaien zich als één druppel om.

‘Niet bang zijn! Weet jij dan hoelang dit geklooi gaat duren?’

‘Dit gedoe gaat minimaal een uur duren,’ zegt Adelheid prompt.

‘Dat is wel heel erg lang,’ vindt Alma.

Ze balen als een stekker. Alommeke vindt het heen en weer geklots echt klote. Oeps, hij raakt bekneld tussen een laken en een sloop. Hij tracht zich los te trekken uit het schuimende wasgoed om vervolgens te verdwijnen achter de rug van een onderbroek.

‘Het moet niet gekker worden. In de gootsteenbak was het duizend keer leuker. Daar konden we nog eens lekker lachen én gek doen,’ wentelt Alommeke zich verder in zijn misère.

De druppels worden telkens tegen het raampje van het wasmachinedeurtje gekwakt. Godzijdank ontdekken ze een heel klein lichtpuntje; ze kunnen naar buiten kijken! Dat is kicken! Wat ze nu zien hebben ze nog nooit aanschouwd. Vlak voor hun spleetoogjes ligt de kleindochter van Tooske, languit op haar buik voor de wasmachine te spelen, op een terrakleurige tegelvloer. Haar blonde vlechtjes met rode strikken, raken bijna de vloer. Ze houdt onder haar linkerarm een smoezelige pop geklemd en krast op een vel tekenpapier huisjes, boompjes en beestjes. Ondertussen kruipt de kleinzoon, toeterend met een autootje en loeiende sirenes door de bijkeuken. Het oorverdovende lawaai komt boven het geruis van de wasmachine uit. Dit getoeter vinden de waterdruppels beangstigend, maar de veroorzaker van dit verschrikkelijke geluid vinden ze nog griezeliger! Desondanks vindt Adelheid de mensenkinderen zeer interessant, want ver voor haar waterzuiveringperiode heeft zij een leerzame tijd gehad. Adelheid kan zich nog goed herinneren dat ze na haar ijssterrentijd opgenomen werd in een wereldzee, waar ze van dolfijnen lessen ontving over de mensheid. Doch, Alommeke en Alma kunnen zich dat echter niet meer herinneren. Ze hadden Adelheid weleens over vreemde wezens horen

vertellen, maar hebben in hun hele waterleven nooit van die vreemde wezens mogen zien. Adelheid slaat nauwlettend de spelende kinderen gade. Over deze luidruchtige wezens heeft ze heel veel geleerd. Deze wezens zijn belangrijk, weet ze. Ze dubt erover hoeveel ze haar familie over dit mensenras zal vertellen.

Opeens wordt Adelheid opgeslokt door de mouw van een overhemd. Ze kan er niet uit. Ze voelt zich opgesloten. Ze krijgt het benauwd en snakt naar adem en er is niemand die haar kan helpen. Ook Alommeke probeert achter een onderbroek vandaan te komen. Terwijl Alma zich plat tegen het wasmachineraampje aan drukt. Even later laat Alommeke zich naast Alma tegen het raampje zakken en vergapen zij zich aan de kleuters.

‘Zulke rare griezelingen zullen we waarschijnlijk nooit meer zien,’ mompelt Alma, die het meest verwonderd is over hun uiterlijk.

‘Alommeke! Weet jij wat voor griezelingen dit zijn?’

Adelheid hoort hun gekreun en geklets aan, maar zij zit nog bekneeld en probeert zich met al haar kracht los te worstelen uit een kledingstuk. Ze wil niet gevangen gehouden worden in een stuk textiel. Plots heeft ze een knoopsgat gevonden waar ze doorheen kan kijken en ziet nu welke richting ze uit kan gaan. Met veel moeite kruipt ze door het oog van het knoopsgat.

‘Phoe,’ zucht Adelheid. ‘Dat was zwaar.’

Ze ziet er bleekwaterig en gekreukt uit nu ze zich heeft vrijgevochten. Máár dat neemt niet weg dat ze álles gehoord heeft. Ze is woedend over wat haar ter ore kwam. Wat denken haar broer en zus wel? Deze wezens zijn echt geen griezelingen. Zij mogen niet zomaar alles zeggen over mensen. Adelheid’s oogjes schieten vuur en ze zegt: ‘Dit zijn geen griezelingen! Dit zijn mensenkinderen; kleuters van een bijzonder ras.’

‘Kunnen wij niet weten,’ broemt Alommeke beschaamd.

‘Dan weten jullie het nu en vergeet het nooit meer. Deze wezens hebben als het goed is, twee armen, twee handen en twee benen, én haar op hun hoofd. Dat kun je van ons niet zeggen.’

‘Nee,’ knikt Alommeke beduusd.

‘Moet je daar nu zo boos over worden?’ pruilt Alma.

‘Ja,’ zegt Adelheid en orakelt verder. ‘Zoals je ziet kunnen deze wezens goed spelen, lawaai maken en lachen.’ Adelheid’s stem daalt af tot een schor gefluister. ‘En huilen, kunnen ze als de beste krokodil.’

‘Huilen, wat is dat Adelheid?’ fluistert Alma terug.

‘Hoef ik niet te weten,’ broemt Alommeke.

‘Huilen doen mensen wanneer ze blij of verdrietig zijn. Dan komen er druppels uit hun ogen gerold en trekken ze rare gezichten. Hun tranen lijken bijzonder veel op ons soort druppels; ofschoon mensentranen erg zout smaken.’

‘Gut allahmchtig! Ik wist niet dat we dubbelgangers hadden. Wist jij dat Alommeke?’ Alma kijkt hem ontsteld aan.

‘Die hádden we niet, maar hébben we nóg,’ klinkt Adelheid’s stem nadrukkelijk.

‘Ik hoor nou voor het eerst dat deze druppelsoort bestaat; je hoeft niet als een zuur ei te reageren,’ broemt Alommeke.

‘Er circuleren triljoenen tranen in de ogen van mensen! Er worden heel wat traantjes geloosd,’ schept Adelheid op.

‘Oh ja?’

‘Overigens,’ somt ze voor hen op: ‘Uientranen zijn het vervelendst. Dat zijn priktranen die heel gemeen in de ogen prikken.

Krokodillentranen zijn neptranen en geen lang leven beschoren.

Pijntranen laten rode vlekken achter.

Zweetdruppels ruiken onfris.

Regendruppels tikken vrolijk tegen ruiten.

Maar prettranen zijn plezierig warm.

Doch verdriettranen zwemmen rond in harten van bedroefde mensen.’

‘Wat voor soort zijn wij dan? Waar komen wij vandaan?’ vraagt Alma.

‘Wij zijn van oorsprong ijsbergsterren. Later zijn we met ons allen van de ijsberg afgegleden en zwommen daarna de oceaan in,’ legt Adelheid fier uit.

‘Oh ja? Verbijstert blikken twee paar spleetogen haar aan.

‘Ja,’ knikt Adelheid. ‘En na veel omwegen werden we kraandruppels.’

Tooske schrikt als ze hoort dat de oorsprong van de waterdruppels op de ijsbergen ligt. ‘Maar daar wil ik niet naar toe,’ fluistert ze. ‘Het is daar veel te koud. En mijn kinderen ga ik daar heus niet vinden.’

Ze herstelt zich snel en luistert verder.

‘Gut allahmchtig,’ reageert Alma. ‘Da’s cool.’

‘We zijn in ieder geval niet geboren in oogkassen van mensen,’ zegt Adelheid hooghartig.

‘Ja, zo zie je maar weer, wij zijn er niet alleen,’ zegt Alommeke wijsgerig.

Even nadien rollebolt het drietal weer langs de wanden van de wastrommel. Het zeepsop klotst er grondig op los. Alma ziet iets liggen op de keukenvloer; een zwart met wit gevlekt matje. ‘Adelheid, kun jij mij zeggen wat dat is? Het ziet er zo raar uit. Daar, vlak bij de deur,’ wijst Alma met haar druppelhoofdje naar de vloer.

Adelheid speurt spiedend met haar spleetogjes door de bijkeuken.

‘Komt er nog wat van?’ vraagt Alma.

‘Rustig maar. Ik moet eerst even naar mijn hoofd luisteren, naar wat het te melden heeft.’ Adelheid’s ogen rollen naar omhoog en tussen een wirwar van weetjes vindt ze het antwoord.

‘Weet je nu onderhand wat dat matje is Adelheid?’

‘Ja Alma. Dat matje is ook een heel bijzonder wezen. Het is een dier. Deze wezens zijn er in velerlei maten, vormen en kleuren en zij lopen meestal op vier poten. Er zijn ook dieren zonder poten en twee poten, maar er zijn ook dieren met duizend poten en negen poten. Dikke en dunne poten. Deze dieren hebben geen armen.’

‘Een dier? Heet dat zo?’

‘Ja, en dit dier stamt af van een speciaal ras en heeft ook een naam. De naam is hond en de hond krijgt ook weer een naam.’

‘Een naam? Waar is dat nou goed voor?’

‘Jij hebt toch ook een naam?’

‘Oké, je hebt gelijk,’ geeft Alommeke ruitertlijk toe.

‘De hond die je hier ziet heet Tommy en naar die naam luistert hij.’

Adelheid voelt zich tevreden over het feit dat ze haar kennis door kan geven aan haar familie. Ze neemt zich heilig voor, wanneer deze ellende voorbij is, dat ze hen nog veel meer zal leren. Op het moment dat de druppels tegen het deurraampje van de wasmachine aangeplet worden, krijgen ze de schrik van hun waterleven. De wastrommel begint als een gek rond te tolleren en maakt een ontzettende herrie. Ze moeten zich met de grootste moeite vastbijten in de rubberen ring, die in het deurraampje geklemd zit. Dat valt niet mee met hun spleetmondjes. Het duurt een eeuwigheid voordat de wasmachine stopt met draaien. Maar daarna gebeurt er echt iets heel akeligs. Nailtje rukt het wasmachinedeurtje open, grijpt het wasgoed en kwakt het in een plastic wasmand. De waterdruppels schrikken zich een bult; met al hun levensdrang bijten zij zich vast in de rubberen ring. Ze spartelen voor hun waterleven.

‘Houdt jullie goed vast aan de rubberen ring!’ gelast Adelheid. ‘Laat jullie niet pakken door de schoonmaakfreak,’ en ze bijt zich opnieuw vast in de plooiën van de rubberen trommelring. Ondanks de waarschuwing van Adelheid laten broer en zus zich toch door Nailtje pakken en belanden in de wasmand, tussen lekker geurende lakens, slopen en ondergoed.

‘Niet gek hier. Zo te ruiken is het gespuis verdwenen!’ stelt Alommeke vast en glundert.

Hij klautert als een berggeit naar de rand van de wasmand. Alma gaat hem achterna. Samen hangen ze over de rand van de mand en wachten op Adelheid, die zich nog steeds krampachtig vastbijt in de rubberen trommelring. Ondertussen blijft ze zich afvragen of het wel verstandig is om zich niet te laten pakken door Nailtje. Na een paar seconden besluit ze om zich over te geven aan Nailtje’s grijpgrage vingers, waarna ze met een smak in de wasmand beland. IJverig gaat Adelheid op zoek naar haar familie en worstelt zich een weg door en onder lakens, slopen, ondergoed en badhanddoeken.

‘Hier zijn wij! Links boven je. Hier is plaats Adelheid,’ klinkt het donkere stemgeluid van Alommeke boven haar. Ze slaakt een diepe zucht van

opluchting en klautert snel naar de rand van de wasmand. Ze heeft het gered. Dat geluk duurt niet lang want Nailtje pakt met zwier de volle wasmand op en loopt de tuin in. Ze opent de droogmolen en in een oogwenk heeft Nailtje de was opgehangen. Een zacht briesje waait het wasgoed droog.

‘Gut allahmachtig! Waar hangen we nou uit?’ Alma bibbert van angst.

‘Al zou ik God zijn; dan zou ik het nog niet weten,’ reageert Alommeke.

‘Weet je het echt niet?’

‘Al zou je me alle regenwolken uit de hemel beloven,’ broemt Alommeke snibbig. ‘Ik zou het écht niet weten.’

‘Echt niet?’ bibbert Alma door.

‘Echt niet. Wat jij niet weet, weet ik ook niet.’

‘Dan vraag ik het wel aan Adelheid; zij weet alles.’

Alma’s gezicht ziet gloorbleekjes.

‘Hallo Adelheid! Wat gebeurt er met ons?’

‘Er gebeurt niets waar jij je druk over moet maken.’

‘Hallo zeg! Ik maak mij wel druk.’

‘Wij hangen aan de punt van een theedoek die, met wasknijpers aan de lijn van een droogmolen is geknepen.’

‘Ik ben bang.’

‘Hoeft niet.’

‘Jij hebt makkelijk kletsen.’

‘Alommeke hangt in ‘t midden van de theedoek.’

‘En ik?’

‘Jij aan de andere kant,’ zegt Adelheid.

‘Moet ik aan deze punt blijven bungelen?’

‘Ja, zolang het duurt wel, Alma.’

‘Tenzij ik er niet afkukel.’

‘Jij kukelt niet naar beneden. Er gebeurt je niets.’

‘Dat hoop ik dan maar.’

Ondanks haar angst probeert Alma haar draai op de theedoek te vinden. Ze slingert rustig met de beweging van de wind mee. Ze probeert er zelfs een wijsje bij te neuriën.

Dan klinkt plotseling de schrille stem van Adelheid.

‘Jullie zien dat deze tuin vol staat met bloeiende planten, gras en een vijver. Kijk goed naar al dat moois, want jullie zullen hier niet lang van kunnen genieten.’

‘Daar heb je haar weer,’ verzucht Alommeke.

‘Waar zullen we niet meer van kunnen genieten, Adelheid?’

‘Van deze tuin.’

‘Waarom niet?’

‘Omdat we zometeen van de theedoek tuimelen en onze reis voortzetten.’

Het druppelgezichtje van Alma betreft.

Zij ziet deze volgende valpartij totaal niet zitten.

‘O gut allahmachtig. Wat staat me nu voor narigheid te wachten? Ik vind heen en weer schommelen nou net zo leuk, mag het nou niet eens één keertje lollig blijven? Het lijkt wel alsof ik niets meer in mijn macht heb,’ jammert Alma. ‘Het is elke keer wat anders.’

‘Niet zo zeuren hoor, Alma. Het is een weg die niet te vermijden is, basta!’ broemt Alommeke, die als een houten klaas aan de ruiten theedoek zwiert.

Hij probeert telkens van houding te veranderen, maar dat valt niet mee met zijn tonronde lijfje. Hij wil maar al te graag van de theedoek afdruppen. Zo gelukkig voelt hij zich hier niet.

Alma vraagt zich af wat Alommeke bedoelt met een weg die niet is te vermijden.

‘Adelheid, wat bedoelt Alommeke met; een weg die niet is te vermijden?’

‘Dat slaat op dingen die gebeuren omdat ze móéten gebeuren,’ antwoordt Adelheid wrevelig. Ze begint Alma knap lastig te vinden. Ze krijgt een punthoofd van al haar dom gevraag. Mocht dit gezwets de hele reis zo doorgaan dan zal het een moeilijke tocht worden.

‘Hoe weet jij dat alle dingen moeten gebeuren?’

‘Dat weet ik van Alommeke.’

‘Alommeke?’

Adelheid knikt.

‘Dat is niets voor Alommeke.’

Nadat Nailtje met de kids naar huis is gegaan, eet Tooske een boterham, schenkt zich een glas ice tea in en loopt terug de tuin in. Ze nestelt zich in een tuinstoel, vlakbij de droogmolen. Boven haar glas heen kijkt ze geamuseerd naar de drie waterdruppels. Ze hebben zich ermee verzoend dat ze aan een theedoek hangen. Ze schommelen jolig aan de theedoek en blinken van genot. Al draaiend en kerend geven zij zich over aan het volle zonlicht. Ze moeten goed opletten opdat ze niet uitdrogen, anders verdwijnen ze voortijdig in de atmosfeer.

‘Deze zonnestrallen zouden eeuwig moeten duren,’ broemt Alommeke. Zijn woorden zijn nog niet koud of ze duikelen alle drie met een smak naar beneden in een dahliastruik. Ploink. Ze belanden midden in het hart van een violetkleurige dahlia met een oranje hart. Plotseling waait er een stuifmeelwolk boven hen, die gretig in hun neusgaatjes verdwijnt. Ze moeten er constant van niezen.

‘Gut allahmachtig! Dat heb ik weer,’ moppert Alma.

‘Hatsjie! Hatsjie!’ niest Alommeke heel luidruchtig.

Na enige tijd is het niezen gestaakt en kruipen de druppels dicht tegen elkaar aan. De dahlia voelt haar hart kloppen en spreidt haar blaadjes als een parasol boven de waterdruppels uit. Alommeke, Adelheid en Alma zijn

finaal kapot en kunnen wel een dutje gebruiken. Aan hun gerimpelde huid kun je zien dat ze hard aan wat rust toe zijn. Spoedig vallen ze dan ook in een diepe, diepe slaap waar ze dromen van rotsen, beken, meren, rivieren en kalme zeeën.

3

Er komt een stevige wind opzetten. De drie waterdruppels slapen als marmotten. Ze worden als zaadjes over bergen, dalen en kale vlaktes meegevoerd. Na enige tijd landen ze langs de oever van een kabbelende beek. Een beek die ontsproten is uit schuimende watervallen, die van het rotsgebergte afdenderen. De wind blaast de waterdruppels naar een van de forse zwerfkeien, die verspreid langs de oever van de beek liggen. Op het moment dat ze met hun eivormige kontjes de zwerfkei raken worden ze wakker. Stijf van schrik knijpen ze de slaap uit hun spleetogjes en kijken verbaasd rond.

‘Droom ik? Is dit echt?’ Alommeke’s spleetogjes dwalen dromerig over de stromende beek. ‘Droom ik of droom ik niet?’ mompelt hij.

‘Wat jij hier ziet is écht en je droomt niet,’ klinkt Adelheid’s stemmetje pedant. ‘Want dromen bestaan niet.’

Van een torenhoog rotsgebergte storten watervallen naar beneden en opzij van de rots ligt een jungle landschap. Tooske zoekt een plekje voor zichzelf en laat zich op een zwerfkei vallen, naast de waterdruppels.

Zodra Alommeke de watervallen in het oog krijgt, schreeuwt hij zijn hart uit zijn druppelijfje. ‘Verhip, allemaal familie! Komt dat zien! Komt dat zien!’ De watervallen storten zich met triljoenen waterdruppels naar beneden. Weelderige varens en rode rotsbloemen hebben zich vastgehecht aan de rotswanden. Een zwerm kwetterende vogels, gekleed in bonte verenpracht, scheert rakelings langs de rotsen om achter de watervallen te verdwijnen.

Alommeke raakt buiten zinnen en juicht: ‘Adelheid, zie jij onze familie ook?’ en hij wijst met zijn druppelhoofdje naar de watervallen.

‘Ja, ik zie ze. Als ik het goed zie zijn ze niet van puistenpus,’ zegt ze droog. ‘Moeten wij hier op dit harde ding blijven zitten Adelheid? Ik krijg er een pijnlijke kont van,’ valt Alma hen in de rede en met een vieskijkend gezichtje wijst ze naar de ruwe steen onder haar achterste. ‘Trouwens, wat doen wij in ‘s hemelsnaam hier? Zoeken wij hier iets?’

‘Ja Alma,’ knikt Adelheid.

‘Wat zijn we hier dan kwijt?’

‘Dat weet ik ook nog niet.’

‘Ik wil hier niet blijven,’ moppert Alma.

‘Ik wil sowieso niet blijven,’ bromt Alommeke.

‘Ik ga de omgeving verkennen,’ deelt Adelheid dan mee. ‘Maar, ik ga eerst raad vragen bij mijn hoofd. Mijn hoofd zal mij vertellen wat ik weten wil.’

‘Gut allahmachtig, wat een moeilijke truc,’ vindt Alma. ‘

‘Weet jij een betere manier?’

‘Nee,’ knikt Alma.

‘Hou dan alsjeblieft nu je mond. Ik moet mij kunnen concentreren. Ik krijg straks nog een punthoofd van al je gebazel.’

‘Heb je al Adelheid,’ giechelt Alma.

‘Pardon?’

‘Sorry, de woorden ontsnapten me.’

‘Liever een punthoofd dan een mond waar men kwallen in kan kweken,’ bijt Adelheid fel terug.

‘Oef,’ broemt Alommeke, bij het zien van het geschokte gezichtje van Alma. ‘Dat komt ervan Alma, wie de bal kaatst kan hem terug verwachten.’

‘Ik ben ook zo’n flapuit,’ zegt ze beschaamd.

‘Mag ik mij dan nu concentreren?’ verzoekt Adelheid. ‘Of zoeken jullie het zelf uit?’ en ze zet zich intussen op de rand van de zwerfkei en maakt zich gereed voor haar tocht.

Terwijl Adelheid zich voorbereidt vraagt Tooske zich af waar ze terechtgekomen zijn. Verkeren ze in het een of ander buitenland; in India, Indonesië, Thailand, Amerika? Het zou goed kunnen dat we in het noorden van Thailand zijn, denkt ze. Daar stromen door het landschap ook slingerende beken waarvan de oevers bezaaid zijn met zwerfkeien. Want Nederland heeft niet van zulke hoge watervallen, die zich met zoveel woest geweld en donderend geraas naar beneden storten en zich in beekjes opsplitsen. Ik heb ze daar nog nooit gezien.

Als Adelheid haar spleetogjes sluit begint ze van links naar rechts te wiegelen. Na een poosje schommelen stijgt ze langzaam van de zwerfkei omhoog en zweeft als een zeepbel naar de overkant van de beek. Het is er begroeid met palmbomen, bloemen en struiken. Wanneer Adelheid boven de struiken zweeft buigen zij zich voor haar als een knipmes, alsof ze een giga belangrijke persoonlijkheid is. Adelheid zweeft voort en ze raakt in extase bij het zien van de exotische planten en de bloemenrijkdom. ‘Och, alle waterdruppels nog aan toe wat is het hier prachtig,’ en snuift de geuren op. ‘Verrukkelijk!’ Een ogenblik later daalt ze neer op een orchidee. Ze snuffelt eraan. ‘O, wat een excellente geuren heeft deze bloem. Dit is ongelooflijk! Dit kan niet waar zijn!’

‘Dit is ook een waarheid, Adelheid,’ klinkt plotseling een warme stem haar tegemoet.

Ze schrikt op en kijkt waar het geluid vandaan komt.

‘Aarde heeft duizenden mooie plekjes met heerlijke geuren,’ zegt de stem.

Verschrikt deinst Adelheid achteruit als ze een jongeman op zich af ziet komen. Zijn gezicht is omlijst met bruinzwarte haren, die in golven op zijn schouders vallen. Donkerblauwe ogen met glimlichtjes kijken haar vriendelijk aan en zijn brede glimlach vertoont een gaaf gebit. De

jongeman, gekleed in een wit T-shirt, een witte spijkerbroek en blootsvoets, staat nu vlak naast haar.

Adelheid weet niet hoe snel ze weg moet komen en zweeft naar een hoger gelegen palmblad.

Tooske aarzelt. Zij weet trouwens ook niet wat zij het beste kan doen. Stil blijven staan, weglopen of zich laten horen. Maar ze is nieuwsgierig en blijft staan. Hij lijkt háár geen mens om bang van te moeten zijn. Zij knikt daarom ook vriendelijk naar hem terug.

‘Ik wist niet dat er zulke mooie mannen bestaan,’ fluistert Adelheid.

‘Jij weet zoveel niet,’ zegt de jongeman, die nu oog in oog met Adelheid staat. Ze begint verlegen te wiebelen op het palmblad en prevelt iets terug.

Daarop steekt de man zijn hand uitnodigend naar haar uit. ‘Kom in de palm van mijn hand zitten. Je hoeft niet bevreesd te zijn. Ik zal je geen kwaad doen.’

Na enige twijfel laat Adelheid zich onzeker op de uitgestoken hand rollen. Als ze haar draai gevonden heeft vraagt ze: ‘En met wie heb ik het genoeg?’

‘Mijn naam is Manuel. En wie ben jij?’

Er verschijnt een twinkeling in zijn donkerblauwe ogen.

Onderzoekend kijkt ze hem aan. ‘Ik ben Adelheid. Ik hoop niet dat je mij kwaad wil doen. Wat ben je van plan met mij?’ vraagt ze op de man af.

Manuel schiet in de lach.

‘Ik wil je graag een rondleiding geven,’ zegt Manuel. ‘Ik zag dat je onbekend bent in deze omgeving.’

Adelheid aarzelt. Ze weet niet goed wat te doen met dit vriendelijke aanbod. Tooske hoopt dat ze van zijn aanbod gebruik maakt. Ze ziet aan het trillende druppelijfje van Adelheid dat ze een goed besluit gaat nemen.

‘Ja, ik wil graag een rondleiding, wat dat ook mag zijn,’ opent ze haar waterige spleetlipjes.

‘Dat gaan we dan nu doen,’ zegt Manuel en wandelt meteen met haar in zijn handpalm naar de dichtstbijzijnde rots.

Over de hele breedte van de rotsformaties storten zich triljoenen liters water naar beneden. Het natuurverschijnsel overweldigt Adelheid. Ze voelt zich zó nietig. Ze vraagt zich af hoeveel waterdruppels hier rondspartelen. Miljarden, biljoenen, legioenen, triljoenen? Ze geeft het op, want ze kan er toch geen water van koken.

Ze mompelt verlangend: ‘Was ik maar een grotere waterdruppel,’

Waarom wil Adelheid nou zoiets? Adelheid heeft nooit last van haar lengte gehad, denkt Tooske.

Maar Manuel heeft haar wens gehoord en brengt meteen de palm van zijn hand naar zijn mond en blaast zijn levensadem in haar neusgaatjes. Daarna zet hij haar zorgvuldig naast zich neer op de grond en geeft een bemoedigend tikje tegen haar wang. ‘Ben je nu tevreden?’ vraagt hij haar.

Tooske ziet het met verbaasde ogen aan als Adelheid opeens tot een levensgrote waterdruppel uitgroeit. Uiteraard zonder benen en armen, maar dat mag de pret niet drukken. Zij is in elk geval niet meer dat magere ijspegeltype. Adelheid's hoofd komt nu tot Manuel's heupen. Hij kijkt van terzijde op haar neer en zegt: 'Ik mis nog iets. Een paar armen zouden je ook niet misstaan, Adelheid.'

Het volgende moment bungelen er een paar armen naast haar druppellijf, die wat slungelig ogen. Daarna wiebelt ze fier naast Manuel voort, met heftig slingerende armen.

'Het is haast niet te geloven,' zegt ze steeds naar haar armen en handen kijkend en dan weer naar Manuel. Haar waterhuid glanst als parelmoer en ze kan het niet laten om alsmaar liefkozend over haar armen te strelen. Enkele ogenblikken later arriveren ze aan de voet van de grootste waterval in de omgeving. 'Deze waterval is wel heel erg hoog, Manuel,' zegt ze omhoogkijkend.

'Ja,' knikt Manuel. 'Deze rots is meer dan 500 meter hoog.'

Ze knikt en neemt de hele rots in ogenschouw.

'Jezus, wat een enorme hoogte.'

'Manuel is mijn naam,' geeft hij haar plagend een duwtje, zodat ze bijna onder de waterval terechtkomt. Het sproeiwater spettert alle kanten op en gillend wiebelt ze weg.

'Zullen wij eens een kijkje gaan nemen achter deze waterval? Misschien valt er wat te beleven,' stelt Manuel voor.

'Dat zou fantastisch zijn.'

'Volg mij en blijf bij me in de buurt.'

In een oogwenk zijn ze opgeslokt door de donkere grot, die verborgen ligt achter een spetterend watergordijn.

Tooske houdt het voor gezien. Ze laat hen daar achter en zweeft zo snel mogelijk terug naar de oever van de beek.

Tooske's ogen dwalen langs de kabbelende beek, die zichzelf een weg baant door het zonovergoten junglelandschap. Het water huppelt over ecruleurige zwerfkeien, die verspreid langs de oever van de beek liggen. Sommige keien zijn wel een tafel hoog. In de verte neemt een kudde olifanten, onder begeleiding van hun verzorgers, een verfrissend bad onder een brandende zon. Ze denkt, badende olifanten? Hoe kan dit nou? Ze vindt dit een heel vreemde gewaarwording! 'Wow!' zegt ze heen en weer schuivend over haar zwerfkei. 'Ik ben wel heel erg ver van huis.' Dan dwalen haar blikken van Alommeke naar Alma die nog altijd wachten op de terugkeer van Adelheid. Tooske merkt al gauw aan Alma dat ze het wachten op Adelheid beu is.

'Waar blijft Adelheid nou?' klaagt Alma. 'Waarom moest ze zonder ons wegvliegen, Alommeke? Ze blijft nu wel heel erg lang weg, vind ik.'

'Heb je weer geen geduld?' broemt hij.

'Nee. Ik wil dat Adelheid terugkomt.'

'Dat wil ik ook, maar God weet waar ze uithangt.'

'Misschien is ze in de jungle verdwaald?'

'Hopelijk niet. Zullen wij eens rap naar ons hart gaan luisteren in plaats van naar ons hoofd?'

'Dat is gut allahmachtig moeilijk hoor Alommeke.'

'Moeilijk gaat ook Alma.'

'Maar, ik kan met mijn hart nog niet zo goed overweg.'

'Dan gaan we zorgen dat wij ons hart beter onder controle krijgen. Ik ga het in elk geval proberen. Als ik jou was zou ik dat ook doen,' adviseert hij haar.

'Oké, maar moet dat nu?'

'Ja.'

Ik kan niet op commando mijn hart gebruiken. Plus moet ik ook nog wiebelen.'

'Er moet niets.'

'Vertel mij dan eerst eens hoe ik dat moet doen.'

'Op de eerste plaats moet je stil blijven zitten en vervolgens je ogen dicht doen, je ratel houden, daarna mijmeren en dat wiebelen komt vanzelf wel.'

'En dan?'

'En dan? Dan probeer je al het gespuis, dat in jouw druppelhoofd woont te verjagen.'

'En dan?'

'Dan opent zich jouw hart als vanzelf én word je net als Adelheid een soort zeepbel.'

'Maar als ik nou geen hart heb?'

‘Dat heb je wel,’ bromt Alommeke.

‘Heeft Adelheid ook een hart en heeft ze dat ook zo gedaan?’

‘Ik denk het wel.’

‘Als ik dat nou ook maar kan,’ verzucht Alma. ‘Wil jij dit niet voor mij doen?’

‘Nee, want ik ben geen baas over jouw hart. Jij alleen kan dat.’

Alma vindt zijn raad waardeloos. ‘Ugh, mijn ogen dicht doen, stil zitten, mijn ratel houden en dan ook nog eens het gespuis uit mijn hoofd verjagen. Dit is shit,’ moppert Alma.

‘Stel je niet zo aan Alma.’

‘Ik stel me niet aan.’

‘Probeer nou eens één keertje positief te denken. Als je nooit iets probeert kom je ook nooit iets te weten. Zelfs Adelheid kon nadenken en wiebelen tegelijkertijd,’ dringt Alommeke aan.

‘Dat klopt,’ geeft Alma toe. ‘Dus, wat zij kan, kan ik ook,’ en ze rolt zich terug op haar druppelkontje. Even later zit ze voor zich uit te staren en sluit haar spleetogjes.

‘Potjandorie,’ fluistert Tooske. ‘Alma begint nog heftig te wiebelen ook, net als de slinger van een pendule.’

En in één zucht zweeft Alma als een zeepbel boven de beek. Alommeke heeft het nakijken. Hoewel, hij blij verrast is omdat het haar toch lukte.

Zonder te dralen smeert Tooske hem en vliegt Alma achterna.

Terwijl Alma boven het midden van de beek zweeft, begint ze ook nog te kletsen tegen zichzelf. ‘Da’s een makkie. Heb ik hier nou zoveel heisa over gemaakt? Nooit gedacht dat ik dit zou kunnen.’

Ze draait een paar keer als een tolletje rond en voelt zich zo vrij als een vlinder in de wind. Als ze naar beneden kijkt, ziet ze kleine zwerfkeien en kiezelstenen op de bodem van de beek liggen. ‘Dit is wel het mooiste water dat ik ooit in mijn leven gezien heb,’ constateert Alma verrukt. ‘Ik kan me er zelfs in spiegelen.’

‘Ja, Alma Waterdruppel,’ klinkt er weer opeens een krachtige mannenstem van de overkant. ‘Dit is nu nog héél schoon water; wees er maar zuinig op. Het is je familie.’ Alma schrikt op van de sonore mannenstem. Het timbre van zijn stem klinkt als een klok. Ze kijkt zoekend om zich heen. Er is niets te zien. Dan opeens bespeurt ze tussen bomen en bossages een rijzige man. Hij leunt met over elkaar geslagen armen tegen een boom. Het lijkt alsof de man uit de lucht is komen vallen. Hij wenkt Alma naderbij te komen. Na enige aarzeling zweeft ze naar de overkant. Ze zweeft naar het struikgewas, stopt daar even en daalt dan neer op het blad van een bloemenstruik. Ver genoeg van de man vandaan. De man is gekleed in ‘n lang, zandkleurig gewaad dat in schilderachtige plooiën tot op zijn sandalen valt en bijeen gehouden wordt door een koord. Hij heeft een markante, licht getinte kop

waarin groenblauwe ogen schitteren, een stoppelbaard en halflang golvend, donkerbruin haar dat achter zijn oren hangt. Hij is in het gezelschap van een geel - bruin gestreepte tijger die zijn kop tegen het been van de man gevlijd heeft. De man staat er heel ontspannen bij. Hij kijkt Alma vriendelijk aan en glimlacht breed, waarbij zijn tanden glanzen als ivoor. Hij lijkt Tooske wel betrouwbaar. Maar Alma blijft argwanend naar hem gluren; wel op een veilige afstand. Ze is bang om dichterbij te komen en lijkt geen aanstalten te maken om hem te willen leren kennen.

Tooske wacht af.

Tussen de bloesemachtige bloemen van de boom springt een wit aapje van tak naar tak. Een tweede aapje klimt tegen de stam van de boom omhoog, rakelings langs de man zijn schouders.

Intussen heeft de man Tooske ontdekt. Hij kijkt haar aan, knikt haar vriendelijk toe en ze lacht bedeesd terug.

‘Aardige man,’ mompelt Tooske.

De man steekt uitnodigend zijn hand naar Alma uit waarbij ze hem met argusogen aankijkt. Ze aarzelt. Alma houdt afstand. Ze moet niets hebben van wildvreemde wezens. Ze denkt ineens aan de mensenkinderen die voor de wasmachine speelden. Misschien maakt dit wezen ook wel zoveel herrie. Wat zal haar overkomen als ze op zijn avances ingaat? Is hij wel te vertrouwen? Misschien sleurt hij haar wel het struikgewas in, achter de rotsen. En wat zal Adelheid er wel niet van zeggen? Zij zal het zeer ongepast en erg onfatsoenlijk vinden. Alma vindt dat ze beter kan terugkeren naar Alommeke en draait zich abrupt om.

Jammer voor Tooske want die moet nu ook omkeren. Met een ambivalent gevoel volgt ze Alma naar de oever van de beek.

Alommeke zit nog steeds op zijn zwerfkei en wacht nog altijd op druppel Adelheid. Als hij Alma in het oog krijgt is hij blij om haar weer te zien.

‘Hallo Alommeke!’ roept ze vrolijk, intussen de zeepbel verwoed van zich afschuddend.

‘Zo, ben je daar weer?’

‘Je ziet het. Is Adelheid al teruggekomen?’ en ze gaat naast hem zitten.

‘Nee, zij is waarschijnlijk verdwaald. Maar is het jou goed bevallen?’

‘Het is mij goed bevallen. Ik beveel het je van harte aan. Ik, als waterdruppel, zou verslaafd kunnen raken aan zulke vliegreisjes,’ zegt Alma guitig. Ze vertelt hem maar niet dat ze erg bang is geweest en er als een haas vandoor is gegaan. Ze heeft er trouwens nu al spijt van dat ze een angsthaas was.

‘Verslaaft? Is het dan wel aan te raden, Alma? Heb je wel goed naar je hart geluisterd?’

‘Nee Alommeke, dat heb ik niet gedaan; had ik maar wel naar mijn hart geluisterd,’ klinkt ze spijtig. ‘Toen ik aan de overkant van de beek geland

was stond er een knappe man tegen een boom aangeleund. Hij riep me en wenkte me om dichterbij te komen. Hij stak ook nog zijn hand naar me uit. Hij was in het gezelschap van een tijger. Ik durfde niet naar hem toe te gaan, want ik moest zo nodig naar mijn hoofd luisteren. Als ik dat niet gedaan had wie weet wat ik voor moois beleefd had. Maar ik ging er als een haas vandoor. Ik was bang en dacht alleen aan wat Adelheid er van zou zeggen. Zij zou het heel dom van me gevonden hebben om me met dergelijke mannen in te laten.'

'Zo, werd je bang? Omdat Adelheid er wat van zou zeggen?'

'Omdat ik dacht dat hij me kwaad zou kunnen doen en ook omdat Adelheid die ontmoeting misschien wel af zou keuren. Een man met een tijger die ineens tevoorschijn komt en zomaar tegen me gaat praten, dat vindt Adelheid beslist niet fatsoenlijk.'

'Zou kunnen.'

'Misschien was hij echt niet te vertrouwen,' praat ze verder. 'Maar ik heb nu wel spijt dat ik de uitgestoken hand geweigerd heb.'

'Dacht jij dat hij jóu kwaad wilde doen?'

'Dat weet ik niet, maar je kunt niet voorzichtig genoeg zijn.'

'Zullen we dan samen eens gaan kijken waarom je zo bang was?'

'Zouden we dat nou wel doen?'

'Ja, waarom niet?'

'Wij zouden op Adelheid wachten. Weet je nog wel?'

'Ja, dat heb ik haar wel beloofd, maar wij zullen er voor zorgen om op tijd terug te zijn. Dan gaan we nu als de bliksem op pad,' broemt Alommeke.

'Wij zullen eens gaan onderzoeken wat er verkeerd was aan jouw uitstapje, en wat die man van je wilde. Kom, Alma en sluit je ogen. Verjaag het gespuis uit je druppelhoofd en vergeet niet te wiebelen.'

Een moment later zweven Alommeke en Alma, als twee glanzende zeepbellen naar de overkant van de beek.

Terwijl Alommeke en Alma de beek over zweven verkennt Tooske de rest van de omgeving. Na een tijdje de speurneus uitgehangen te hebben ontdekt ze Adelheid en Manuel. Ze staan onder de stralen van een waterval. Een ogenblik later verdwijnen ze abrupt achter de watermassa, waarachter zich een grot bevindt. Met gemengde gevoelens zweeft ze hen achterna en laat zich opslorpen door het gapende gat. De grot is aardedonker. Ze kan geen hand voor ogen zien.

‘Ik snap niet wat zij hier te zoeken hebben,’ moppert Tooske, maar als ze het totaal niet meer ziet zitten, krijgt ze hen plotseling weer in het oog. Manuel en Adelheid zijn tot haar verbazing gehuld in een krans van licht. Als ze hen heeft ingehaald tikt ze Manuel op zijn schouder, hij draait zich om en verwelkomt haar met een glimlach. Ze lopen gestadig door. Mosplantjes die tegen de grotwanden groeien, lichten fel op als Manuel voorbij loopt. Zelfs in de donkerte van deze tunnel gedijen plantjes goed in hun fluwelige pracht. Er schitteren ook allerlei minuscuul kleine beestjes tegen de wanden, maar zodra ze niet meer beschenen worden door de glans die Manuel uitstraalt worden ze grauwgrijs van kleur. In deze duisternis ontdekt ze ook zwartbruine vleermuizen met vleugels, die een spanwijdte hebben van ongeveer een meter breed. Ze doen haar denken aan duiveltjes. Ze zijn angstaanjagend en kunnen haar niet bekoren. Ze ontdekt ook sluiers van draden, waaraan giftige slijmkorreltjes zijn geregen. Ze glinsteren mooi, maar zijn zeer gevaarlijk. Wanneer haar ogen gewend zijn aan het donker ziet ze op de bodem van de grot dat er veel rommel rondslingert. Ze breekt bijna haar nek over de lege bierblikjes, plasticflessen, halflege frietbakjes, stukken papier, drugsspuiten en condooms.

‘Hoe komt die rotzooi hier?’ mompelt ze en glijdt bijna uit over een condoom. ‘Bah.’

‘Dat zal ik je zo meteen uitleggen,’ antwoordt Manuel en gaat naast haar lopen. ‘Eerst wil ik je zeggen dat Adelheid jou niet hoort en ook niet kan zien, Tooske. Adelheid denkt nu dat ik het tegen haar heb, wanneer ik tegen jou praat.’

‘Dus ik kan geen gesprek met jou en Adelheid voeren?’

‘Met mij wel, maar zachtjes. We kunnen ook altijd nog onze innerlijke stem gebruiken.’

‘Innerlijke stem?’

‘Ja, dat zachte stemmetje binnenin je.’

‘Dat is zeker weer iets nieuws?’

‘Nee, dat stemmetje is van alle tijden.’

‘Oké, ik zal er op letten, maar waar gaan we heen?’

‘Dat zul je wel zien.’

‘Manuel, weet jij dat ik op zoek ben naar mijn kinderen? En naar de oorsprong van mijn bestaan?’

‘Ja, dat heb ik gehoord.’

‘Ben ik op de goede weg?’

‘Jazeker, Tooske.’

‘Is er geen makkelijkere weg die ik kan gaan?’

‘Niet meer, want je bent deze weg ingeslagen.’

‘Ik weet niet of ik dat wel volhoud.’

‘Vertrouw maar op Hem die al jouw falen kent.’

‘Dat is makkelijker gezegd dan gedaan,’ zucht ze en zetten hun tocht stilzwijgend voort. Tooske kan hem goed bijhouden, maar Adelheid vervalt telkens in haar wiebelgang. Ze is wel groter geworden, maar jammer genoeg mist ze een paar benen. Tooske voelt dat Adelheid erg onzeker is. Ze zou graag een praatje met haar maken, maar dat zit er niet in.

Na honderd meter gewiebel te hebben zegt Adelheid pruilend: ‘Manuel loop alsjeblieft niet zo snel.’

‘Ga ik te snel, Adelheid?’

‘Ja, nogal.’

‘Dan doen we het wat kalmer aan. Probeer eens te zweven, Adelheid.’

‘Hoe doe ik dat ook alweer?’

‘Begin maar met een sprongetje te maken,’ moedigt hij haar aan.

Ze maakt een sprongetje en zweeft nu als een ballonnetje naast hem voort. Adelheid’s onzekerheid verdwijnt als sneeuw voor de zon. Ze krijgt een warm gevoel van binnen. Ze mompelt: ‘Ik krijg vlinders in mijn buik van die man. Wat is Manuel een lieve man. Ik zou willen dat hij een waterdruppel was.’

Bij het horen van haar gefluister glimlacht Manuel en kijkt daarbij Tooske geamuseerd aan. Ze knikt bevestigend en fluistert: ‘Ja, jij bent inderdaad een lieve jongen, Manuel.’

Ze lopen gestaag door. Maar dan komt er opeens in de verte een bende gedrochten op hen af. Ze veroorzaken een heleboel herrie.

Tooske, Manuel en Adelheid naderen hen vlugger dan de herriemakers kunnen lopen. Van dichtbij zien ze er afschuwelijk uit. Tooske krijgt het er Spaans benauwd van. ‘Is dit echt?’ stottert ze. ‘Of hebben ze maskers op?’

‘Zal ik je dadelijk vertellen en ook waar al die rotzooi vandaan komt. Vlug, ga plat tegen de muur staan,’ gebiedt hij hen met zachte dwang tegen de wand aanduwend. Stijf van angst drukken zij zich tegen de wand. Zulke griezelige wezens heeft Tooske nooit eerder gezien. De processie trekt lallend aan hen voorbij, sommigen gedrochten zijn stoned van de drugs, andere zwaar beneveld door de alcohol of beide. ‘De meesten van de verslaafden gedragen zich als zombies, zoals je ziet,’ zegt Manuel.

‘Dit is niets voor mij,’ kermt Tooske. Haar stem is twee octaven gedaald.

‘Dit is voor niemand iets,’ reageert Manuel kort.

‘Ik hoop dat we snel uit deze hel raken. Ik wil hier niet zijn. Ik trek het niet meer,’ kreunt ze, terwijl het zweet haar uitbreekt en ze bijna flauw valt door de overrompelende angst. Ze denkt, waar ben ik aan begonnen?

‘Volhouden, Tooske! Denk aan je kinderen die jij zoekt,’ zegt Manuel.

‘J..ja,’ stottert ze. ‘Maar ik wil mijn kinderen hier niet aantreffen.’

‘Begrijp ik, ik wilde je deze weg tonen met mensen, die gespeend zijn van alle gevoel en geen greintje zelfbeheersing bezitten. Deze luitjes zijn naar ‘n irreëel uitgaanscentrum geweest op zoek naar drugs en keren nu terug naar hun denkbeeldig huis,’ verklaart Manuel. ‘Deze levensstijl kan decennia lang doorgaan. Deze dolende geesten zwerven dag in en dag uit door deze grottunnel.’

‘Dolende geesten?’ Wat voor soort is dat?’ Tooske is verbijsterd.

‘Dit zijn mensen, die verslaafd en overleden zijn,’ zegt Manuel. ‘Door hun verslavingen kan hun geest hun ziel niet naar Het Licht dragen.’

‘Daar heb ik nog nooit van gehoord.’

‘Dan hoor je het nu,’

‘Waarom maken ze zoveel herrie en zijn ze zo wanstaltig lelijk?’

‘Omdat in hun aderen een cocktail van drugs en drank stroomt.’

‘Jasses.’

‘Ze zien er inderdaad afschuwelijk uit,’ bevestigt Manuel. ‘Het is een feit dat het karakter van een mens zich op den duur uitdrukt in het lichaam.’

‘Is dat echt waar?’

‘Ja, drugs tasten de geest en het lichaam aan, daardoor zien ze er zo beroerd uit,’ vertelt Manuel. ‘En dat geldt voor arme en rijke verslaafden.’

‘En blijven zij er altijd zo verschrikkelijk lelijk uit zien?’

‘Ja!’ antwoordt hij. ‘Zolang ze naar drugs en drank verlangen en in die toestand willen blijven leven, worden ze na elke slok, spuit of pil wanstaltiger.’

‘Ooh, dat is verschrikkelijk.’

‘Alleen op het moment dat ze instorten, beseffen de verslaafden dat het zó niet langer kan. Dan roepen zij om hulp en dan krijgen ze die ook.’

‘Wie helpt hen dan?’

‘Therapeuten.’

‘Therapeuten?’

‘Ja, therapeuten.’

‘Wat voor diploma’s hebben zij dan?’

‘Geen, maar toch zijn het héél bekwame en bijzondere therapeuten. Vaak zijn het ervaringsdeskundigen. Meer kan ik je daar niet over vertellen.’

‘Dat is jammer. Ik had graag geweten hoe bijzonder die therapeuten zijn.’

‘Ik kan je dat geheim niet onthullen, Tooske. Ooit zul je het te weten komen.’

‘Dat zal wel als jij het zegt.’

‘Je hoeft niet klakkeloos alles van me aan te nemen. Onderzoekt alles en behoudt het goede,’ houdt Manuel haar voor. ‘Neem maar van mij aan dat drugsverslaafden die tot inzicht komen hier uitstekend begeleid worden. Dat geldt trouwens voor elke verslaving. Hoewel het ook geen pretje is.

‘Ik wist niet dat deze manier van leven bestond,’ fluistert Tooske ontdaan. ‘Er bestaan talloze soorten leefstijlen en dit is er een van. Zij die sterven aan drugs arriveren in deze soort tunnels, of op een andere gruwelijke plaats tussen Hemel en Aarde.’

‘Dat is afschuwelijk,’ mompelt ze en in een flits ziet ze de draagwijdte van dit immense probleem voor zich opdoemen. Ze begrijpt nu ook wat voor gevolgen dit mee kan brengen voor de wereldgezondheid.

‘Drugs gebruiken zonder medische noodzaak, is zeer schadelijk voor geest en lichaam. Op het moment dat drugsverslaafden overlijden is de geest niet gezond genoeg om naar Het Licht gebracht te worden,’ verklaard Manuel hun verblijf hier.

‘Dat is jammer. Als ze geweten hadden dat het spul na hun dood nog doorwerkt zouden ze waarschijnlijk nooit een pil aangeraakt hebben.’

‘Dat betwijfel ik. Mensen zijn hardleers en laten zich makkelijk verleiden. Het begint met een trekje aan een jointje en aan het einde van de drugsreis spuiten zij zich bont en blauw. Zodanig dat hun lichaam totaal wegrot.’

‘Afschuwelijk moet dat zijn,’ zegt Tooske.

‘Ja, dat is het zeker,’ knikt Manuel en zijn stem klinkt vol mededogen. Ondertussen komt er weer een groep gedrochten op hen afgestormd.

Manuel legt zijn arm om Adelheid en Tooske’s schouders en in een handomdraai trekt hij een muur van licht om hen heen.

‘Deze wezens kunnen veel kwaad doen als je in hun sfeer terecht komt,’ waarschuwt Manuel hen. Voor alle zekerheid werpt hij nog een lichtbol, die sneller dan het licht, uit zijn hand flitst, naar de verslaafde gedrochten. De verslaafden schrikken zich een bult van het licht. Sommige trekken hun capuchon over hun ogen en voegen zich snel bij de lallende meute. Gelukkig verdwijnt de processie snel uit het zicht.

Tooske is zich scheel geschrokken; dit was op het nippertje. ‘Dit waren waarschijnlijk dolende junkies,’ mompelt ze bibberend.

‘Ja,’ antwoordt Manuel knikkend.

Na dit voorval hervatten zij hun weg in stilte. Tot ze een krakkemikkige trap naar beneden moeten afdalen en in een van de diepste en donkerste spelonken van het rotsgebergte belanden. Tooske heeft een gevoel alsof ze moet afdalen tot diep in de krochten van haar ziel. In de spelonk ziet ze, roestige stalen steigers waarop reeksen metershoge glazen stolpen staan, strak in het gelid. ‘Doorlopen,’ beveelt Manuel, als hij de nieuwsgierige blikken van Tooske ziet. ‘Doorlopen!’

De stolpen intrigeren haar zeer. Ze wil de stolpen van dichtbij bekijken en zweeft toch naar boven. Ze is verbijsterd door hetgeen zij in de stolpen ziet.

Ze vindt het afgrijselijk. De stolpen zijn tot aan de bovenrand gevuld met formaline en er kleven menselijke lichamen tegen de glaswanden. Als ze beter kijkt ziet ze dat die lichamen vacuüm gezogen zijn. Hun haren zweven als algen om hun hoofden en de navelstrengen zijn zo lang dat ze kringelen om de wasbleke halzen. Uit hun monden, neuzen en oren kringelen luchtbelletjes naar omhoog. Maar het geslacht van de lichamen kan Tooske niet vaststellen. Zouden ze nog leven? Ze rilt bij deze gedachten.

‘Zij hebben nooit écht geleefd, Tooske. Dit zijn zielloze klonen. Zij zijn niet uit liefde geboren én nu naar beneden komen én doorlopen!’ Manuel’s stem duldt geen tegenspraak. Tooske schrikt van zijn afgemeten stem. ‘Sorry,’ zegt ze en voegt zich weer bij hem.

Vol afschuw loopt Tooske in een snel tempo langs de steigers en beweegt zich zo dicht mogelijk naast Manuel voort. Deze weg duurt haar veel te lang. Ze wil onderhand pleite, weg, weg van dit alles hier. Maar, Manuel neemt een volgende bocht en ze dalen nog dieper af. Ze komen terecht in een kille ruimte, die lijkt op een grafkelder. Het is er bedompt, schemerig en het stinkt er naar bedorven vlees. Tooske raakt gewend aan het zwarte licht en ontwaart rijen afgetimmerde kamertjes, bestaande uit drie houten wanden. Elke kamertje is sober gemeubileerd met één zwart lichtje boven de grijze sofa’s. Mannen in jacquet, met een wasbleek gezicht en glad achterover gekamde haren liggen in een hangerige houding te wachten op hun verlossing. Net als de vrouwen in glitterjurken met splitten tot aan hun billen. Zij hebben hun benen over elkaar geslagen en krampachtig klemmen zij een sigaret tussen hun roodomrande lippen. Zij wachten ook op hun verlossing. Het valt Tooske op dat hun ogen op eierkooltjes lijken. Er straalt geen enkel vonkje levenslicht uit hun ogen. Er hangt ‘n sfeer van verdorven kwelling waar ze niet uit kunnen ontsnappen.

‘Brrrrr,’ rilt Tooske. ‘Ik hoop dat er gauw een einde aan hun lijden komt.’

‘Tooske! Doorlopen! Jij kunt hier niets aan veranderen. Men moet zichzelf willen verlossen,’ maant Manuel haar door te lopen.

Vanuit haar ooghoeken ziet ze beweging in de kamertjes komen. Ze hoort gekreun, gesnik en geroep om hulp. Ze kijkt Manuel smekend aan.

‘Er komt hulp. Kijk maar eens achterom, Tooske,’ zegt hij en grijnst. Maar Tooske kan niet één spiertje van haar lippen bewegen. Ze wordt hier niet vrolijk van. Ze werpt tersluiks een blik over haar schouder en ziet mensen, in een lichtgevende wolk, naar de kamertjes snellen.

‘Godzijdank,’ mompelt ze opgelucht en loopt door; in de wetenschap dat zij die hulp vragen altijd worden geholpen. Tooske is uitgeput.

6

Als Tooske voortstompelt naar de volgende tunnel, met in haar kielzog Adelheid zegt ze tegen Manuel: ‘Ik trek het niet meer.’
‘We moeten nog een klein eindje, Tooske,’ troost hij haar.
Als ze tegenover een grote poort halt houden zegt hij: ‘We zullen hier uitrusten.’

Tooske en Adelheid laten zich op de grond zakken, tegen de ruwe rotswand aan. Het zweet drupt in kleine straaltjes van hun gezichten af.

‘Jullie moeten hier even wachten,’ zegt Manuel en beent naar de overkant. Hij staat stil voor een monumentale poort. Een poort met twaalf inlooppoortjes. Bovenaan de poort staat geschreven: ‘Klopt en er zal worden open gedaan.’ Hij klopt drie keer op een van de poortjes, waarop het onmiddellijk openzwaait. Er schijnt een brede streep licht naar buiten en Manuel verdwijnt achter het poortje. Na enkele ogenblikken steekt hij zijn hoofd buiten de poort en wenkt hen. Kreunend komt Adelheid overeind. Het is geen sinecure om overeind te moeten komen zonder benen. Tooske wil haar helpen. Maar haar hand glijdt door Adelheid’s arm heen, als een mes door een klont boter. Tooske is daardoor zo verbijsterd dat ze wankelend achter Adelheid aanloopt. Samen strompelen ze door het poortje en komen in een megagrote hal terecht. ‘Op deze plaats kunnen jullie wat bijkomen van de tocht,’ zegt Manuel.

‘Manuel, wat betekent dit?’ vraagt Tooske.

‘Helemaal niets, Tooske,’ zegt hij. ‘Jouw reis is nog niet ten einde,’ en hij beent naar een volgende deur, die hij voor hen openhoudt. Ze stappen over de drempel en komen in een enorme zaal terecht.

Tooske kijkt ademloos om zich heen en weet niet waar ze het eerst naar moet kijken. Naar de enorme kristallen fonteinen waaruit verschillende soorten sappen sproeien. Of naar de zilveren barretjes met hoge krukken. Of naar het plafond waar duizenden kristallen pegels aan hangen die een warm licht uitstralen. Haar nieuwsgierige blikken dwalen van onder naar boven. Ze vergaapt zich aan de wanden die behangen zijn met glinsterende watergordijnen; in alle denkbare pasteltinten. Een eindje van deze wanden vandaan, staan langs de kant, zitjes met allerlei kleurige bankstellen. De roze marmeren vloer weerspiegelt alles wat glanst en glittert in deze gigantische ruimte.

In het midden van de zaal hangen zilveren, ronde tafelbladen op stahoogte, als op een feestje. De meeste zitplaatsen zijn al bezet. Vaders en moeders zitten met hun baby’s en kleuters stijf tegen zich aangedrukt en wachten geduldig op wat komen gaat. De ouders zien er armoedig en wanhopig uit en kijken angstig om zich heen. Zij snappen er niets van. Maar dan ziet

Tooske een paar wezens naar hen toelopen, die deze mensen bij de hand neemt en in rook opgaan.

Er schuifelen ook oude verwarde mensjes rond, die in zichzelf lopen te mummelen. Ze herhalen steeds dezelfde zinnen. Terwijl Tooske rondkijkt komen er ongeveer honderd deftig geklede mensen binnen, die arrogant de ruimte in zich opnemen. Het lijkt wel alsof de halve Aarde hier rondrentelt, denkt ze.

Manuel vertelt aan haar wat de bedoeling van deze wachtruimtes is.

‘Hier verblijven mensen die wachten op familie of gidsen. Zij zijn overleden. Het woord overlijden betekent: oversteken naar een andere wereld. Het is maar dat je het weet, Tooske.’

Daarna vertelt hij over de kleine jongetjes en meisjes die moeten bijkomen van het snuiven van lijm, over baby’s die verslaafd geboren werden en daarna overleden zijn omdat hun moeders drugs hadden gebruikt.’

‘Och, wat erg,’ slaat Tooske een hand voor haar mond.

‘Ja,’ knikt hij. ‘Maar deze kinderen worden al gauw opgehaald door speciale verzorgers, die hen naar een bijzondere plaats zullen brengen,’ licht hij toe. ‘Mishandelde kinderen worden hier ook liefdevol opgevangen en worden zo snel mogelijk van hun trauma’s bevrijd.’

‘Dat is wel gaaf,’ zegt Tooske om zich heen kijkend. Ze ontdekt verder mensen, die geveeld zijn door oorlogen en rampen. Zij kijken verdwaasd om zich heen en weten ook niet waar ze zijn.

‘Zij zijn te snel uit hun lichamen verlost en weten niet goed wat hen overkomt,’ licht Manuel toe.

‘Is dat echt zo?’

‘Ja,’ knikt hij. ‘Zie jij daar die groepjes soldaten liggen op de grond, met hun geweer nog in de aanslag? Zij zijn uitgeput tot op het bot. Zij denken dat ze nog in de loopgraven liggen.’

‘Het is niet waar?’

‘En zie je daar die parachutisten rondjes lopen, met hun parachute achter zich aanslepend?’ wijst hij naar de para’s.

‘Jaaa,’ knikt Tooske en ze staart sprakeloos naar de mannen die wezenloos kringentjes lopen om een palmpant. Er komt veel op haar af en er komen alsmaar meer mensen bij. Ze ziet een gids naar de para’s lopen en hij maakt een gebaar opdat de parachutes in het niets oplossen. Vervolgens neemt hij de mannen onder zijn hoede, waarna ze in een flits verdwijnen. Tooske kijkt met stijgende verbazing om zich heen.

‘Zie jij de gesluierde vrouwen, die zich als rechtopstaande lappen heen en weer bewegen?’

‘Ja,’ knikt Tooske.

‘Zij zijn de gevangenen van een stuk textiel. Zij moeten van hun geloof kijken door een raamwerkje van draden. Zij begrijpen niet waarom zij in deze ruimte vertoeven.’

‘Ik zou het ook niet geweten hebben als jij niet bij me zou zijn,’ zegt Tooske.

‘Zie je ook de mannen met Jodenkrullen, die onder hun zwarte hoeden lofuitingen prevelen.’

‘Ja, maar dat vind ik wel grappig.’

‘En zie je de kaal geschoren mannen en vrouwen in oranje pijen die in de lotushouding zitten? Zij wachten op het Grote niets.’

‘Da’s ook niet veel,’ reageert Tooske giechelend.

Er ontsnapt niets aan Tooske’s ogen. Slachtoffers, uitgemergeld door honger en watertekort, eten gretig van het aangeboden brood. Verdronken bootvluchtelingen, nog nadruppend van het ijskoude water kijken verdwaasd om zich heen en ook zij weten niet waar ze zich bevinden. Ze wachten angstvallig op hulp, totdat een opvanggids zich over hen ontfermt. Zelfs honden liggen er te rusten op kussens met een kluivenpatroon en pasgeboren poesjes liggen in rieten poezenmandjes bij te komen van de verdrinkingsdood. Dozijnen straatkatten, angorapoezen, heilige birmanen, wilde boskatten, tijgers en oude leeuwen liggen vredig bij elkaar op een dierengids te wachten. Een kleine kudde runderen en paarden wacht op verzorgers. Terwijl haar blik door de enorme ruimte dwaalt, ziet ze nog meer dieren. Teveel om op te noemen.

‘Het lijkt hier wel één grote dierentuin. De ark van Noach is er niets bij vergeleken,’ mompelt ze.

‘Speciale gidsen zullen zich over hen ontfermen. Zij hebben ook de taak alle dieren op hun gemak te stellen,’ informeert Manuel haar.

‘Ik zie het,’ zegt ze met een goedkeurende blik. Het loopt hier op rolletjes. Daar zou menige organisatie een puntje aan kunnen zuigen. Er is geen wanklank te horen.’

‘De sfeer is hier altijd rustig en goed geordend,’ zegt Manuel.

Tooske wijst naar wezens, die een lichtkrans van helder blauw licht uitstralen. De vrouwen en mannen die zorgend en troostend rondgaan, houden al een tijdje haar aandacht vast.

‘Zijn dit engelen?’

‘Lieve god nee. Dit zijn hemelgidsen, Tooske,’ zegt Manuel verschrikt.

‘Ook zij begeleiden mensen naar hun eindbestemming.’

‘Zijn al deze mensen en dieren op reis?’

‘Ja. Dat kun je wel zeggen. Net als jij, maar jij woont nog op Aarde.’

Manuel’s ogen zoeken naar een plaatsje om te zitten. Onder een grote palmplant staat een acht persoons paarse zitbank. Deze is opgedoft met zilverkleurige kussens. ‘Wil je daar op die bank gaan zitten?’ vraagt hij.

‘Ja, heel graag,’ stemt ze in.

Ze lopen samen naar de bank. Tooske gaat liggen, pakt een kussen en legt dat onder haar hoofd en sluit haar ogen. Ze moet alle indrukken die ze hier opgedaan heeft even verwerken. Het is bijna niet te behappen in een keer.

Adelheid wil ook uitrusten en is languit op de bank gaan liggen in de andere hoek. Manuel gaat intussen drinken voor hen halen bij 'n sapjesfontein. Hij houdt drie glazen onder de lange stralen en laat ze boordevol lopen met vruchtensap. Zonder een druppel te morsen wandelt hij rustig naar hen terug. Hij pakt een bijzettafeltje uit het niets en zet de drankjes er op neer.

‘Kom je even rechtop zitten, Adelheid?’ vraagt Manuel. Ik heb een glas vruchtensap voor je gehaald.’

Zo te zien is Adelheid niet van plan om overeind te komen. ‘Kom op, pak aan. Deze godendrank geeft je nieuwe energie. We hebben nog een lange weg te gaan, Adelheid,’ maant hij haar om het glas aan te pakken.

Ze is niet van plan om overeind te komen, want ze verroert zich niet. Hij wacht nog even en zet haar glas sap op de bijzettafel. ‘Dan niet.’

Tooske opent haar ogen en fluistert tegen hem: ‘Kan die troela nou nooit eens normaal doen?’

Manuel schiet in de lach en zijn ogen twinkelen vrolijk. ‘Geduld, Tooske, geduld,’ zegt hij. ‘God schiep het heelal ook niet in zeven dagen. Drink jij je glas nu maar leeg.’

Opeens komt er beweging in het druppellijf van Adelheid. Ze slaat haar ogen op naar Manuel. ‘Zijn we aan het einde van de rondleiding gekomen Manuel?’

‘Oh nee,’ knikt hij. Het begint nu pas interessant te worden, Adelheid.’

‘Ik vind het hier al interessant genoeg.’

‘Kom eerst maar eens overeind, Adelheid.’

Moeizaam komt ze overeind. Als ze rechtop zit, slurpt ze het sapje gretig naar binnen. Bij iedere slok kreunt ze zacht: ‘Mmmmm, lekker, van zulke drankjes lust ik er nog wel een dozijn.’ Ze likt haar glas leeg, tot de laatste druppel en duwt het in Manuel's handen. Tooske wil ook nog wel een tweede glas, maar dan chocomel en ze loopt naar de dichtstbijzijnde fonteinbar. Naast haar staat een kleine jongen, die ook drinken wil. Ze pakt een glas en vraagt: ‘Wat wil je hebben, kleine man?’

‘Cola.’

‘Oké,’ en ze pakt een glas, houdt het onder een bruine straal, laat het vollopen en reikt het kind de cola aan. Daarna schenkt ze een glas chocolademelk voor zichzelf in. Ze tippelt terug naar de bank, gaat zitten en brengt het glas naar haar mond. De chocoladedrank is heerlijk, alsof er een engeltje over haar tong plast.

Veel mensen genieten van de energiegeevende drankjes. Tooske dacht altijd dat gestorven mensen niet konden eten en drinken, maar dat kunnen ze wel, ziet ze nu. Ze neemt nog een slok van haar chocomel, kijkt daarna Manuel indringend aan. ‘Bestaan deze overleden mensen uit vlees, bloed en botten?’

‘Dat zie je toch, Tooske?’

‘Zijn zij geen geesten, spoken die gevormd zijn uit een soort nevel?’

‘Nee! Over spoken en hersenspinsels wil ik me niet uitlaten, Tooske.’
‘Jammer, want daar wil ik ook het fijne van begrijpen,’ zegt ze.
‘Kun je beter niet weten, Tooske,’ waarschuwt Manuel haar.
‘Nee?’
‘Nee,’ zegt hij kortaf.
Ze voelt zich ongemakkelijk onder zijn scherpe blikken. ‘Oké, jij zult het wel weten.’

Veel van de aangekomen “doden” zitten hun lotgenoten te observeren, alsof ze een terrasje pikken. Als Tooske in hun richting kijkt, heffen zij hun glas naar haar omhoog. Ze knikt, lacht verlegen en heft haar glas ook op.
‘Manuel, ik vind dat de mensen hier vreselijk aardig zijn. Is het normaal dat ik telkens van die warme gevoelens krijg voor hen? Gevoelens die spiksplinternieuw voor mij zijn?’
‘Dat is normaal.’
‘Komen er hier veel passanten?’
‘Ja Tooske. Dit is nog maar het topje van de ijsberg. Ze komen van heinde en verre en maken gebruik van deze zalen. Sommige mensen zijn zwaar getraumatiseerd en menigeen is op doortocht naar Het Beloofde Land,’ licht Manuel haar in.
‘Beloofde Land?’
‘Ja, heb jij nooit van dat land gehoord?’
‘Jawel. Ik heb er weleens iets over gelezen.’
‘Je hebt zeker gelezen dat Het Beloofde Land op Aarde ligt, in het Midden-Oosten? Of zo iets.’
‘Ja, het moet een soort paradijs zijn.’
‘Ik zal je gauw uit de droom helpen, Tooske, want Het Beloofde Land ligt niet op Aarde.’
‘Nee?’
‘Nee,’ zegt hij en grinnikt bij zo een dwaze gedachte. ‘Men zal het ook niet vinden.’
‘Nee?’
‘Nee, nooit! Daarom zoekt men er tevergeefs naar.’
‘Nooit? Waar ligt het dan wél?’
‘Het Beloofde Land ligt achter Het Hemelen Gordijn.’
‘Het Hemelen Gordijn?’
‘Ja,’ knikt Manuel. ‘Het Hemelen Gordijn.’
‘Waar is dat?’
‘Dat is een plaats waar geen zon noch maan schijnt.’
‘Dan is het er wel eng en pikkedonker zeker. Wie wil daar nu naar toe?’
Tooske is niet zo blij met deze mededeling, want ze ziet alweer een hoop misère voor zich opdoemen op haar zoektocht.
‘Het is niet eng en lichter dan je denkt.’

‘Het is zeker erg ver reizen?’

‘Ligt eraan wat je ver noemt. Er zijn ontelbare wegen die leiden naar Het Beloofde Land. Vroeg of laat bereikt iedereen die plaats,’ legt Manuel uit.

‘Ligt Het Beloofde Land écht achter een Hemelen Gordijn?’

‘Ja, en kijk niet zo ongelovig.’

‘Het doet mij denken aan het IJzeren Gordijn op Aarde.’

‘Ja, maar Het Hemelen Gordijn is anders. Daar mag iedereen vrijelijk in en uit reizen.’

Hij kijkt haar geamuseerd aan.

Dan onderbreekt Adelheid hun gesprek.

‘Waar maak jij je zo vrolijk over Manuel?’

‘Och, over het verschil tussen Het Hemelen Gordijn en het IJzeren Gordijn,’ antwoordt Manuel. ‘Ken jij de geschiedenis van het IJzeren Gordijn, Adelheid?’

‘Ik hoor net dat er een Hemelen Gordijn bestaat, laat staan dat ik ooit van een IJzeren Gordijn heb gehoord,’ antwoordt Adelheid nors.

‘Het IJzeren Gordijn, waarvan de Berlijnse muur het bekendste gedeelte was, is een stukje aardse geschiedenis,’ licht hij toe. Vanaf 13 augustus 1961 tot 8 november 1989 heeft de muur mensen van hun vrijheid beroofd en op 9 november is de Berlijnse muur gevallen. De muur was 45,3 km lang en belette aardemensen vrijelijk de grens over te steken. De muur is nu afgebroken en iedereen kan het land in en uitgaan.’

‘Ik ben blij dat ik daar niet uit de kraan ben komen vallen,’ zegt Adelheid.

‘Dat mag je wel zeggen. Jij wil niet weten waaraan je ontsnapt bent.’

‘Om op Het Beloofde Land terug te komen,’ hervat Tooske het gesprek:

‘Kom ik daar ook voor in aanmerking?’

‘Jazeker.’

‘Ik zou daar ook wel naar toe willen reizen. Kan dat nu?’

‘Tuurlijk kan dat. Ik wil je wel brengen hoor,’ biedt Manuel aan.

‘Meen je dit nou echt?’

‘Ja, dat meen ik echt.’

‘Heel graag dan, Manuel.’

‘Dat is dan bij dezen afgesproken,’ en ze geven elkaar een high-five.

Manuel vraagt aan Adelheid of ze ook naar het Beloofde Land wil reizen.

‘Ja, als Alommeke en Alma ook mee mogen wil ik dat wel,’ zegt Adelheid.

‘Alommeke en Alma?’ vraagt hij.

‘Dat zijn mijn zus en mijn broer. Zij wachten op me bij de beek.’

‘Ja. uiteraard mogen zij mee. Jij zult je familie eerder zien dan je denkt,’ stelt Manuel haar gerust en laat het bijzettafeltje weer in het niets verdwijnen.

‘Heb nog even geduld,’ zegt hij.

‘Waarom?’

‘Omdat geduld een zéér goede eigenschap is, want geduld brengt je naar je doel,’ legt Manuel uit.

‘Laat ons dan nu maar gauw vertrekken,’ stelt Adelheid voor.

‘Rustig aan,’ sust hij haar en pakt Adelheid voorzichtig bij de schouders.

In een oogwenk staan ze wederom in een tunnel.

‘Welke kant moeten we op, Manuel?’ vraagt Tooske. ‘Ik dacht dat we niet meer door een tunnel hoefden te reizen.’

‘Jawel.’

‘Ik weet niet of ik dit nog wel aan kan,’ zegt ze en probeert er onderuit te komen.

Ze haat donkere tunnels, grotten waar ze nog niet ter grootte van een speldenkop een lichtpuntje in kon ontdekken.

Tooske piept er gauw tussenuit. Ze is nu meer geïnteresseerd naar wat Alma en Alommeke uitbroeden en ze spoedt zich daarom terug naar de beek.

Op het moment dat Tooske arriveert aan de oever van de beek zitten Alommeke en Alma te wachten. Ze zitten te wiebelen. Net zo lang tot ze twee zeepbellen geworden zijn. Tooske gaat zitten op haar zwerfkei. Ze kijkt toe hoe de waterdruppels in waterbellen veranderen. Ze is van plan om met hen terug te gaan naar de overkant van de beek. Even daarna drijven de waterdruppels en Tooske op een zwoel windje naar de overkant. Terwijl Alma en Alommeke neerdalen in de buurt van dicht struikgewas, hoort ze Alma zeggen: ‘Hier is het Alommeke. Op deze plaats heb ik de knappe man met de tijger ontmoet. Maar, hij is nu spoorloos,’ wijst Alma met een hoofdknikje naar de boom, waar ze de man ontmoet heeft. ‘Ik zie hem nergens.’ Spiedend kijkt ze om zich heen, maar ontdekt geen spoor van hem. Ze haalt spijtig haar schouders op en zoekt verder tussen struiken en bomen.

‘We zoeken net zolang tot we hem tegenkomen,’ troost Alommeke haar.

Onder, boven en tussen het lover, zweven de waterdruppels al speurend door het struikgewas. Ze hopen achter elke boom en struik de man aan te treffen. Er is in het zand geen enkel voetspoor van hem te vinden.

‘We zullen die richting eens gaan verkennen,’ wijst hij naar de rotsen.

‘Mij best,’ knikt Alma.

Met veel moeite zweven de waterdruppels zich een weg door het struikgewas. De kunst van het zweven zijn ze nog niet meester. Tooske is begaan met hen, want ze vindt hen zo teer, zo klein en zo doorzichtig.

‘Zullen we een beetje hogerop gaan, Alommeke? Ik ben deze wildernis meer dan zat.’

‘Ja, ik ook. Kom, laat ons naar boven zweven.’

De daad bij het woord voegend laten de twee waterdruppels zich meevoeren op een lichte bries, die hen naar de rotsen voert en waar ze op een rotsplateau neerstrijken. Tooske gaat er rap achteraan, voordat zij ze uit het oog verliest.

In de diepte, onder hem, heeft Alommeke een kleine binnenzee ontdekt.

De lagune ligt verscholen achter hoge rotsen en heeft een prachtig wit schelpenstrand. De golven glijden naar het strand, spoelen het schoon en vloeien de zee weer in. Alommeke kijkt zijn ogen uit bij het zien van zoveel water. Hij is dolenthousiast. ‘Allemaal familie, allemaal familie! Alma, moet je toch eens kijken!’

Even later balanceren de waterdruppels op het randje van de afgrond. Tooske staat duizend angsten uit. ‘God, laat hen niet naar beneden donderen, asjeblijft,’ mompelt ze.

‘Wij kunnen hier niet blijven, Alma!’ roept Alommeke plots.

Alma buigt zich over de rand. ‘Gut allahmachtig! ‘Dat ziet er nattig uit.’